

Índex

- Característiques generals
- El seu govern
- Exiliació a França i tornada a Espanya
- La seva influència als Països Catalans
- Bibliografia:
- Gran Enciclopèdia Catalana
- Diccionari Enciclopèdic Larrousse
- Enciclopèdia Encarta 98
- Història 1r Batxillerat

Nicolás Salmerón

-Característiques generals:

Nicolás Salmerón i Alonso va néixer a Alama de Seca, Almeria, el 1830 i va morir a Pau, Gascunya (França) el 1908. Va ser polític republicà i professor. Va estudiar Dret, Filosofia i Lletres a Granada i a Madrid. Va ser catedràtic de Metafísica a la Universitat Central de Madrid i catedràtic de filosofia a Oviedo.

A Madrid va ser on va rebre influència del **Kraussisme** a través de **Julian Sanz del Río**. Va ser membre dirigent del **Partit Demòcrata**, del qual en va ser diputat el 1871, Després del triomf d'aquest en la Revolució de 1868 es va inclinar cap al federalisme, de forma semblant a la majoria del partit sent després un dels líders del republicanisme federal durant el **Sexenni Democràtic** (1868 – 1874), i a la vegada un dels defensors de la **Primera Internacional** a les Corts. Va pertànyer al nucli fundador de la **Institución Libre de Enseñanza**.

-El seu govern:

Va ser el tercer president de la 1a República després d'**Estanislau Figueras** i **Francesc Pi i Maragall** i abans d'**Emilio Castelar**. Durant la presidència de Figueras (1873) va ser ministre de Gràcia i Justícia, on hi va destacar per la seva gestió per la reforma del sistema judicial i l'establiment d'una legislació laica. Al congrés hi va formar amb la tendència més conservadora del republicanisme. Legalista i conciliador en els seus mètodes va ser elegit President del Congrés el 18 de juliol de 1873, havent-se d'encarregar també del poder executiu.

Fa formar un govern de tendència dretana que va provocar l'extensió de la **Insurrecció Cantonalista**, el qual va combatre amb energia. Per dominar la insurrecció va pactar amb militars antifederalistes. la repressió del Cantonalisme augmentada per aquest pacte la va encarregar als generals **Manuel Pavía** i **Martínez de Campos**. Va dimitir el 6 de setembre de 1873 en negar-se a firmar algunes penes de mort. Però va continuar sent president de Congrés fins al cop d'Estat del general Pavía. La seva negativa en donar suport a Emilio Castelar el 2 de gener de 1874 va ser el que va donar lloc al cop d'Estat del general Pavía, qui el va desprestigiar com a polític. Pavía, capità general de Madrid, va entrar amb les tropes al Congrés, el va

dissoldre i va donar el poder al General Francisco Serrano. Només es va estar un mes i mig al capdavant del govern.

–Exiliació a França i tornada a Espanya:

En produir-se la **Restauració**, va ser desposseït de la seva càtedra i es va haver d'exiliar a París, on va col·laborar en la fundació del **Partit Republicà Prograssista** de **Ruiz Zorrilla**. El 1884 va tornar a Madrid on va recuperar la seva càtedra. Partidari de mètodes de lluita legals contra la política de conspiracions militars propugnada per Ruiz de Zorrilla (aixecament del brigadier, 1886), se separà del Partit Republicà Prograssista i fundà el **Partido Republicano Centralista** el 1887, de tendències antifederals. El 1886 va ser elegit diputat, es va convertir en líder de la minoria republicana en el Congrés. Des de 1887 es va esforçar inútilment en reagrupar el republicanisme espanyol, encara que al cap d'uns anys en un últim intent va aconseguí la realització d'Aliances electorals i de coordinacions més o menys emíferes, com la **Unió Republicana** (1893), la **Fusió Republicana** (1903), la qual presidí i que va representar els primers avenços republicans del segle XX.

–La seva influència als països Catalans:

La influència Republicana de Salmerón als **Països Catalans** va ser molt feble, ja que hi aparegué com a declarant antifederal. Però gradualment hi aconseguí una certa penetració al Principat a través de la seva política d'Unió Republicana a partir de 1893 i del pas a Fusió Republicana el 1898 dels antics Possibilitistes de La publicidad (E. Coromines, Junoy...). Va ser una mena símbol a la seva candidatura a Gràcia. Les precaucions repressives dictades contra el catalanisme el van dur a un canvi radical i va donar suport des del primer moment al moviment de **Solidaritat Catalana**. Finalment es va produir el capgirament de la seva tradicional resistència al catalanisme en ésser un dels principals promotors, el 1906, de la creació de la Solidaritat Catalana. Tanmateix, la seva aliança amb el catalanisme va ser atacada per **Lerroux** i altres republicans centralistes del seu partit, fins al punt que es veié obligat a dimitir de la presidència de la Unió Republicana el 1907.